

17, Watteestraat, 17
Brussel
Tel.: 12.52.82
P. C. R. 8175.68

TWEEMAANDELIJKS BLAD
UITGEGEVEN DOOR DE BELGISCHE UNIE
VOOR DE VERDEDIGING VAN DE VREDE

DECEMBER
1953
8 bladzijden Fr. 15,50

VREDE EN GELUK

OP AARDE

EEN AFSPRAAK VAN DE GROTE VIER

OP 4 JANUARI 1954

De « Vier Groten » komen bijeen. Volgens de laatste berichten is de datum zelfs vastgesteld op 4 Januari. Aldus kan Kerstmis gevierd worden, zoniet in een atmosfeer van volledige vrede, dan toch in een voor de vrede gunstig klimaat.

De conferentie waarop deze beslissing getroffen werd, namelijk deze der drie ministers van Buitenlandse Zaken (Verenigde Staten, Frankrijk, Groot-Brittannië), op de Bermudaeilanden, begin December laatstleden, was streng geheim en natuurlijk legt ieder de resultaten uit op zijn eigen manier.

Wij willen in dit hoofdartikel zeggen wat wij er van denken en wat wij, als vredesvoorstanders, er van verwachten.

In de eerste plaats, kunnen wij ons er op verheugen, dat de Drie tenslotte begrepen hebben, dat de Sovjet-Unie een conferentie van Vijf wenste om alle wereldproblemen te regelen en dat zij zich niet verzette tegen een conferentie van Vier voor de regeling van het Duitse probleem, — dat een der belangrijkste vraagstukken is — waarvoor een oplossing moet gevonden worden.

De commentaren der Engelse dagbladen zegden dat de U.S.S.R. de noodzakelijkheid van een ontmoeting der Vijf Groten niet uit het oog verloren had en dat tijdens de ontmoeting der Vier Groten misschien niet alleen gesproken zou worden over deze tweede conferentie, maar dat men er zelfs toe zou besluiten.

Voor ons, Vredesvoorstanders, doet het er niet toe, of de ontmoeting der Vijf na deze der Vier komt ofwel of de conferentie der Vier een gedeelte zou uitmaken van deze der Vijf Groten, de hoofdzaak is dat ze beide plaats grijpen en wij verheugen ons er op, dat de diplomaten zo verstandig zijn geworden als de afgevaardigden der volken te Wenen.

Er is een andere reden die ons verheugt in het bijeenroepen dezer ontmoeting. De regeringshoofden willen een spoedige bijeenkomst, wat dus zeggen wil dat zij er zich rekenschap van geven dat het probleem dringend is en dat het niet volstond de zes landen van de Gemeenschap in haast de Europese Verdedigingsgemeenschap te doen goedkeuren, om een vredzame oplossing voor het Duitse probleem te vinden.

Men zegt ons dat de Drie Groten, tijdens hun bijeenkomst, hun gehechtheid aan de E.V.G. hebben geuit. Geen enkel perscommuniqué vertelt ons de aard, noch de graad dezer gehechtheid; wel weten wij dat men van de E.V.G. en van de inschakeling van Duitsland bij de Europese Gemeen-

schap geen kwestie meer maakt die eerder welke ontmoeting over het Duits probleem zou moeten voorafgaan.

De Engelse en zelfs de Belgische pers leren ons dat de heer Adenauer niet heel tevreden is; natuurlijk moet

door
Isabelle BLUME

de wending die de Conferentie der Bermuden genomen heeft, hem niet erg verheugen. Ons verheugt ze bijzonder; niet dat wij ons illusies maken omtrent de moeilijkheden van morgen, maar omdat zij het bewijs is, dat als mensen elkaar willen ontmoeten om overeen te komen, zij dit altijd kunnen doen en dat de geschillen tussen naties door onderhandeling kunnen geregeld worden.

Het volstaat dat zich onder degenen die bijeenkomen, een man bevindt die dit begrijpt. En onder de Drie Groten, schijnt de heer Churchill vastbesloten dit te begrijpen en te doen begrijpen. Hij had het reeds bewezen in zijn redevoering in antwoord op de vredesvoorstellen van Malenkov, toen hij een ontmoeting van Vijf, of misschien van Twee om te beginnen, voorstelde. En zie, de oude Staatsman heeft op de Bermuden zijn verzoeningsactie voortgezet; hij heeft van President Eisenhower verkregen dat deze van zijn redevoering over de atoom- en waterstofbommen iets anders zou maken dan een nieuw angstaanjagende en paniekzaaiende spech die de mensheid aangrijpt, haar radeloos maakt en belet de redelijke

Wij vernemen zopas dat aan onze vriendin Isabelle Blume, deze onvermoeide strijdster voor een vredzame wereld, de Stalinprijs voor de Vrede werd toegekend.

Wij wensen haar in naam van al onze lezers hartelijk geluk met deze hoge en zeer verdiende onderscheiding.

weg en de rust van de vrede te vinden. Hij is zelfs verder gegaan: Het probleem van het gevaar der massale vernielingswapens aanrakend, wij hij dat de verantwoordelijke personen een nieuw ontwapeningsontwerp opstellen, want men kan geen oplossing vinden voor alle geschillen die de wereld verdelen, als men niet terzelfdertijd tracht de stellingen van de Sovjet-Unie en deze van de Verenigde Staten, over het verbod der massale vernielingswapens en de controle der atoomenergie, te vergelijken. Sir Winston Churchill spreekt zelfs over een officieus bezoek dat hij nu reeds aan de heer Malenkov zou brengen en de heer Malenkov zegde dat hij bereid was de heer Churchill te ontmoeten om 't even wanneer en hoe. En zo bevestigt alleen al het vooruitzicht van de ontmoeting met Vier wat de Vredesvoorstanders altijd gezegd hebben: Dat het volstaat, elkaar te ontmoeten en rechtschappen met elkaar te praten en goede wil aan de dag te leggen, om overeen te komen. Want ditmaal — dat voelt men — zullen de Drie Groten die op de Bermuden bijeengekomen zijn, zich niet met opgestreken zell naar de ontmoeting der Vier begeven, maar als mensen die bereid zijn te onderhandelen.

Dit is tenminste de algemene geest van wat de pers ons zegt. Dit doet ons echer niet uit het oog verliezen dat de heer Bidault nog steeds hulp van Amerika in het Verre Oosten verwacht en dat noch de kwestie van de Saar noch deze van de Europese Verdedigings-Gemeenschap geregeld is. Nochtans moeten wij evenzeer voor pessimisme als voor overdreven optimisme op onze hoede zijn. Het lezen van sommige bladen, bracht er bijna toe, een conferentie der Bermuden te vrezzen; welnu, zij is veel beter verlopen dan wij durfden hopen.

Wij kennen alle moeilijkheden die de Conferentie van Vier te wachten staat. Daarom zullen wij, als redelijke mensen en gezien de vrede een stap voorwaarts gekomen is op de weg der verwezenlijking, ons werk tegen de E.V.G., voor de vredzame oplossing in Korea, met vertrouwen voortzetten, om de conferentie van Vier, die morgen waarschijnlijk de Conferentie van Vijf zal zijn, te helpen in de verwezenlijking van de Vrede voor de mensen van goede wil en ook voor alle andere die de Vrede zo broodnodig hebben.

Morgen wachten ons wellicht nog veel moeilijkheden en veel desillusies.

Laten wij met geestdrift verder werken tot de eerste week van Januari, want de Conferentie van Vier gaat door!

SENATOR HENRI ROLIN :

De EDG sluit de deur voor onderhandelingen

In zijn Decembern timer publiceert het tijdschrift: « Défense de la Paix » een verklaring van de H. Henri Rolin, socialistisch senator, betreffende de Europese Verdedigingsgemeenschap:

• Ik ben persoonlijk gekant tegen het Verdrag der Europese Verdedigingsgemeenschap, in hetwelk ik tegelijk zie: een geweldige toename van de oorlogsrisico's en een verzwakking van onze verdediging middelen en dit, hoofdzakelijk om volgende redenen:

• 1) Het in voege treden van het verdrag zou voor lange tijd de deur sluiten voor elke toenadering tussen Oost en West. Inderdaad de oprichting van een zogenaamd Europees leger met de deelname van een herenigd Duitsland zou tot gevolg hebben dat dit leger zich op gans het Duitse grondgebied zou bevinden, en bijgevolg, in geval van terugtrekking der Russische legers tot achter de Oder-Neisse linie, gelijk staan met een overeenkomstige vooruitgang van de versterkte Westerse legers. Men kan zichzelf moeilijk wijsmaken dat de Sovjet-Unie dit zou kunnen beschouwen als een versterking van haar veiligheid.

• 2) De oneindige verlenging van de Russische bezetting in Oost-Duitsland — gevolg van het in voege treden der E.V.G. — zou West-Duitsland er onvermijdelijk toe drijven deze bevrijding te bekomen, zoniër door de aanval, tenminste door drukking ingevolge de militaire overmacht die men hoort te verwezenlijken dank zij het Europees leger. Reeds van nu af wijzen talrijke Amerikaanse en Duitse verklaringen in die richting. Een dergelijke toestand heeft alle kans ons op korte termijn in de oorlog te storten.

• 3) Op dit ogenblik bestaan er tussen de zes ondertekenende landen van het EVG-verdrag, en bijzonder tussen Frankrijk en Duitsland, geen voldoende neigingen en vertrouwen om de werking te verzekeren van de supra-nationale organisatie die voorzien wordt. Het cantonneren op Frans, Belgisch of Nederlands grondgebied van grote Duitse legereenheden, minder dan tien jaar na de bezetting, het onthaal dat ze zouden genieten vanwege de vroegere collaborateurs, kunnen niet anders dan onze openbare mening ten zeerste afstoten. Dit zou niet anders dan de spanning tussen de Staten opdrijven inplaats van ze te doen luwen.

• 4) De E.V.G. vormt geen enkel werkelijk beletsel voor het plots terugtrekken der Duitse contingents uit het Europees leger, indien Duitsland beslist zulks te doen (cf. art. 12 van het Verdrag). De integratie die practisch nul is voor wat Italië betreft, zal voor de andere Staten oppervlakkig en administratief blijven.

• 5) Het mechanisme van het verdrag, dat de eenparigheid vereist van de ministers voor de beslissingen betreffende de duur van de diensttijd, de begroting, het cantonneren der legereenheden, zal voor

Europa het veto medebrengen dat te New-York zozeer wordt veroordeeld en zal er dezelfde chronische verlamming en kittelrigheid doen ontstaan.

• 6) Ik zie niet in hoe Frankrijk meer hoop kan koesteren dan Engeland, zijn inlijving in een militaire en politieke Europese gemeenschap te doen overeenstemmen met de banden die het wil behouden met de andere leden der Franse Unie, eens dat deze laatste bevorderd zullen zijn tot de rang van onafhankelijke en gelijkberechtigde partners. En aangezien het Europees leger ondenkbaar is

zonder de deelname van Frankrijk, zie ik daarin een bijkomende reden voor het Belgisch Parlement om het Verdrag niet goed te keuren.

• 7) De wisselvalligheden der politiek van zakere ondertekende Staten in de loop der laatste vijftig jaar, tonen aan hoe onvoorzichtig het zou zijn zich met hen voor 50 jaar te verbinden zonder de mogelijkheid er ons uit los te maken. Op zichzelf alleen reeds vormt een dergelijke clausele een bijkomend oorlogsrisico: de secessie-oorlog waarvan de geschiedenis talrijke voorbeelden levert.

Boodschap van de Wereldvredesraad aan de organisaties en personaliteiten die internationale ontspanning wensen

DE zitting van de Wereldvredesraad te Wenen werd besloten met de stemming van een algemene resolutie en een boodschap aan de organisaties en personaliteiten die internationale ontspanning wensen, waarvan hierna de tekst volgt:

DE wapenstilstand in Korea gesloten heeft de wereld, die sedert zovele jaren in angst leefde, hoop gegeven de spanning te zien luwen onder de grote mogendheden. Maar de ingezette onderhandelingen stuiten op nieuwe hindernissen. Op andere kwesties, van levensbelang voor de wereldvrede, blijkt de overeenkomst moeilijk.

De volkeren nochtans, smachten naar internationale ontspanning. De economische hindernissen en de politieke drukking welke gepaard gaan met de internationale spanning, worden steeds pijnlijker te dragen.

Wij zijn van mening dat het mogelijk is de wereld uit deze toestand te halen.

De meest verscheiden politieke en economische krachten ijveren voortaan in alle landen ten gunste van internationale ontspanning.

Nieuwe wetenschappelijke, godsdienstige en politieke personaliteiten veroordelen heden het gebruik van wapens voor massale uitroeiing. De openbare mening is ontsteld over de toenemende opstapeling van allerhande wapens.

Alle mensen met gezond verstand stellen vast dat het niet mogelijk is de problemen van wereldbelang te regelen, noch aan de afgesloten accoorden hun volle waarde te geven, zonder de medewerking van de regering der Volksrepubliek China.

Bevoegde vertegenwoordigers van alle politieke partijen in de meeste landen van West-Europa, spreken zich openlijk uit tegen de wedergeboorte van het Duitse militarisme, onder welke vorm ook.

In deze voorwaarden, denken wij dat het nodig is de inspanningen van al diegenen — organisaties en personaliteiten — die internationale ontspanning wensen, samen te voegen. De resolutie, aangenomen door de Wereldvredesraad op 28 November 1953, zet ons standpunt dienaangaande uiteen.

De gezamenlijke voorbereiding van een ontmoeting welke de vrije confrontatie zou mogelijk maken van alle standpunten, evenals het nagaan van alle mogelijke oplossingen, wordt een noodzaak. Het inrichten, binnen afzienbare tijd, van een wereldbijeenkoms van die aard zou, op zichzelf, een belangrijke factor zijn van internationale ontspanning vormen.

Wenen, 28 November 1953.

Als men er goed over nadenkt is het bier de drank bij uitstek van de zomerse vrede. Het volstaat zich het beeld voor ogen te toveren van de terrassen van alle drankhuizen over de ganse wereld. Van noord tot zuid en van oost tot west is het enkel het decorum dat verandert: de stemming is niet overal dezelfde en ook de vorm van glazen en bek-ers verschilt soms. Maar, donker of licht, schuimend of tintelend in alle zonnelicht, de pint is hoofd-zaak.

Bezie de bierdrinkers in de zomer zoals ze daar op hun stoelen ineen-gezakt zitten: armen, nek en buik, alles schijnt zich te willen bevrijden van zijn beknellende kledij. Hun ogen schitteren als ze de « bock » zien komen aanzweven; ze drinken wellustig en bestellen op-nieuw en meer en meer druipet het zweet neer in kristallen druppeltjes en bekranst hun verhitte gezichten. Bespot ze niet, deze brave lieden, maak ze niet belachelijk, want het zijn over het algemeen vreedzame, vriendelijke en vrolijke burgerlui, nog niet gehinderd door de oorlogs-geest. Ik zeg het zonder beroeps-trots: de bierdrinker is een vrede-lievend man.

Ik heb niet het inzicht de berei-dingstechniek van onze nationale drank te bespreken. Ik ga eerder trachten een korte geschiedenis te schetsen van het bier en onderzoeken welke sporen deze in de Franse letterkunde heeft nagelaten. De wijn heeft natuurlijk meer aanzien; dichters en schrijvers hebben hem bezongen door de eeuwen heen. De mythologie, de bijbel, Dionisos, zijn voedstervader Silenus en de Bacchanten, de zondvloed, ...neen, ik houd er mee op, de opsomming eindigt niet. Van in de vroegste tij-den, van in de tijd dat de holbewo-ners op steen beitelde, tot onze uitgaven op honderdduizenden exemplaren op alle soorten papier, over het gebruik van papyrus en hiërogliften heen, immer is een niet te onderschatten deel van onze ins-piratie geput uit de wijn en de liefde, of uit beide samen.

Het bier bezit geen enkele van de prikkelende deugden van de wijn: zijn overvloedig gebruik blaast op, zijn misbruik maakt het hoofd zwaar. Het bier kent slechts één held, Gambrius of ook Gam-brivius of nog: Cambrinus. Charles Deulin vertelt op prachtige manier de legende in zijn « Histoires fla-mandes », die minder Vlaams dan Frans zijn echter. De bebaarde Cambrinus met de goudgele haren was leerling-glasblazer te Fresnes-sur-l'Escaut tussen Doornik en Va-lenciennes. Hij hield van het mooie meisje Flandrine, met goudgele haren zoals hij. Zij-echter moest niet van hem weten. Cambrinus wou geld verdienen om zijn zoete

DE OVERPEINZINGEN VAN EEN BIERBROUWER

lief te veroveren. Hij werd om beurt speelman, boogschutter, goochelaar en graveur. Hij sloeg een goed fi-guur in elk van deze beroepen maar niettegenstaande de duivel hem een beetje hielp in zijn ondernemingen, misprees Flandrine hem nog steeds. De duivel wou hem er bepaald bo-venop helpen en leerde hem het ge-heim, niet enkel van de bereiding, maar vooral van het verbruik van het bier, zodat onze held vrij vlug zijn hartepijnen kon vergeten.

Op slag werd Cambrinus beroemd. Hij werd hertog van Brabant, graaf van Vlaanderen en heer van andere streken. Hij vond het klavier-klok-kenspel uit en stichtte de stad Kam-erijk. Mettertijd begon zijn ge-zicht rood te glanzen, zijn pens zwol op en zijn lacht werd breder. Hij werd een goedzakkige en behaarde grijsaard die glimlachte naar de maan, die men doorgaans in de brouwerssymboliek vindt. De ver-ouderde en eindelijk overtuigde Flandrine kwam om hem heen vlin-deren, maar hij herkende haar zelfs niet meer en bood haar een pint aan. De duivel, die niets om niets doet en waaraan Cambrinus zijn tempe-ramentvolle ziel verkocht had, kwam deze maal bedrogen uit. Toen hij ten slotte opdaagde trof hij nog enkel een bier-ton aan.

Ik weet niet hoe de Duitsers de avonturen vertellen van deze vro-lijke god, die men op elk uithang-bord terugvindt boven de reusachtige schenkbank van elk « Bier-haus », in de geweldige « Bierstun-ten » van München en Dortmund; maar van deze korte vertelling ken ik de filosofische bekoring toch.

De waarachtige geschiedenis van het bier is op haar beurt ook kort. Zij kan moeilijk in een bepaald tijdvak ondergebracht worden, zoals het ten andere het geval is met alle menselijke uitvindingen. Wij kunnen in dit opzicht de volgende zeer barale uitspraken aanhalen: « Het bier is gekend sedert de vroegste oudheid ». De Egyptena-ren schijnen het voor het eerst bereid te hebben, aanvankelijk met tarwe, en later met gerst. Vanuit Egypte ging het verbruiken van bier over naar Griekenland, daarna naar Rome en Gallië. Hoe nu is deze verplaatsing van het zuiden naar het noorden geschied? Nie-mand zal het ooit weten, maar duide-lijk blijkt dat deze drank op de volkeren rond de Middellandse zee geen langdurige aantrekkingskracht heeft uitgeoefend, om daarna op een

reusachtige schaal het noorden te veroveren. Het gemiddeld en eerder koud klimaat is het ideale voor het verbruik van bier. Deze verklaring is de eenvoudigste, en misschien de beste ook. De Galliers kenden het bier onder de naam « cêrêvisia »; het was, volgens de Latijnse schrij-vers van die periode, de uitverko-ren drank van de noordelijke vol-keren. Onder de Romeinse over-heersing was de hierbereiding in Gallië reeds zeer voornaam. Ze werd het nog meer toen Domitianus verbod oplegde wijnstrieuken te planten daar waar graangewassen konden groeien. Zoals men ziet, is de geleide economie geen uitsluitend van onze tijd.

Elke gemeente, elke stad, elk vorst-je handelt volgens de omstandig-heden en de belangen, volgens de wet in zijn klein koninkrijkje.

De Franse Revolutie doet met één slag alle oude privileges verdwij-nen. De vrijheid van beroep wordt opnieuw verzekerd; van 1791 tot 1804 is de bierbereiding aan geen enkele fiscale wet onderworpen. Dertien jaar een paradijs zonder kinken in de kabel, zonder slechte behandeling, zonder afpersing; zie-daar een cijfer dat zeker en vast geluk aanbrengt.

Sedertdien is de geschiedenis van de bierbrouwerij niets dan een vervolging van verschrikkelijke a-nomische getalen. Ik spaar de

zegt er geen enkel woord over, waard vernoemd te worden. Rabe-lais becommenteert er zich niet om. Ronsard en de hele Plejade hebben veel fijnzinniger becommentarissen. De goede La Fontaine, die werke-lijk alles behandelde, heeft zelfs geen babetje voor het bier over gehad. Er was een Courteine nodig om « Bourbonrouche » te scheppen, die zich argeloos en sprankelend beklagt over zijn tegenslagen in de liefde bij een glas bier.

Dan blijven er nog twee stukken die zeker niet dezelfde geestdrif uit-drukken ten opzichte van onze na-tionale drank. Het ene is van An-toine Classe, een bekoorlijk zanger die leefde in het midden van de vorige eeuw en nogal een goede reputatie had in ons land. Ziehier (erg vrij vertaald) twee strofen uit zijn « La Bière ».

Met volle teugen 't bierje drinkend,
Bezing het met het glas in d'hand.
Beste vrienden, glazen klinkend,
Zing de lof van 't bier van 't land!

't Verleidt, want 't heeft de zachte
[smaak
Van 't bier van Vlaamse kanten.
De faro maakt gemene zaak
En laat de Walen watertanden.

Het andere is een kort gedicht van Baudelaire, die, in zijn « Amu-nitates Belgicae » voorzeker deze geestdrift niet deelt:

MENING VAN DE HEER HETZEL
OVER DE FARO
« Drinkt gij faro zonder letsel? »
Vroeg ik de verschrikte Hetzel.
« Neen, en 'k zeg het zonder haat,
Dat is bier uit het privaat. »

De grote dichter heeft bijna ge-lijk wat de faro aangaat, want deze wordt minder en minder gedron-ken (!). Maar de tweede-rangsdich-ter had géén ongelijk, want over 't algemeen hield het bier overal stand. De Belg blijft de grootste bierdrinker in de wereld. Per in-woner en per jaar bereikt het ver-bruik tweehonderd liter, daarin be-grepen vrouwen, kinderen en grijs-aards.

Het aantal merken dat door de zeshonderd brouwers in ons land wordt op de markt gebracht, gaat de duizend te boven. De verbeelding heeft in de keuze van de veelzeg-gende en veelkleurige adjectieven, die door de geschiedenis, de aard-rijkskunde, het dierenleven, de

symboliek en zo meer worden opge-leverd, vrije teugel gelaten. Ze wor-den steeds gevolgd door de onver-mijdelijke woorden « bier », « ale » of « pils »: Nerva, Celta, Wallonia, Belgica, Flandria, Alostia, Bavery, Coq, Fox, Duvel, Horse, Lion, Aigle, Stella, Phebus, Ekla, Sun Atlas, Berg, Perle, Cristal, Saphir, Rubis, Helles, Cavor, Trébon, Exquis, Union, Extra, Super, Supra, Perfect, Excelsior, Royal, King, Koenig, Im-périal, Imperator, Lux, ...en zelfs Benelux.

De reiziger die per auto België doorreist is verrast door het aantal brouwerswagens dat hij kruist en voorbijsteekt. Ik geloof niet te over-drijven als ik zeg dat bij ons één voertuig op vier gebruikt wordt voor het vervoer van bier. Mijn geboorteplaats telt elfduizend inwo-ners en honderd negen drankhuizen. Deze eerbiedafwijgende verhoud-ing kan tellen. Als ik er aan toe-voeg dat allerwegen de publiciteit de muren, de gevels van de huizen, de afsluitingen en de eigenlijke ad-vertentieboorden veroverd en dat de cafes, gekroond met lichtreclames, fluorescerende lampen en publi-citeitspanelen niet enkel de stad maar ook het platteland als het ware overspoelen, dan snapt ge onmid-dellijk het belang van deze nation-ale industrie.

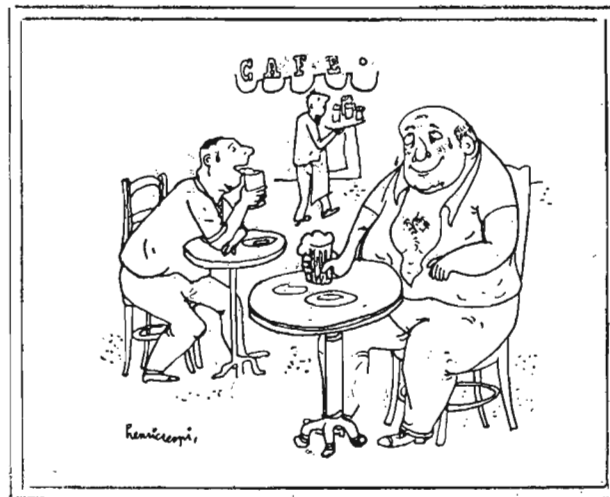
Zij doet niet enkel de brouwe-rijen en het betrokken personeel leven, maar voedt ook een massa handelaars en fabrikanten in de aansluitende bedrijven. Eén persoon op tien haalt hieruit het geheel, of toch het grootste deel van zijn in-komen. De schatkist heeft zich niet te beklagen, want doorgaans wordt per jaar anderhalf miljard frank belasting geheven, enkel reeds op diverse rechten en onrechtstreekse belastingen. Uit onwetendheid, en ook uit bescheidenheid, zullen wij de nominale belastingen van de brouwers, bierhandelaars, caféhou-ders en ahangenden, verzwijgen. Voor de met de dag veeleisender wordende staat klagen ze, maar be-helpen zich ook! Is dat niet het beste bewijs van een goede gezond-heid?

Maar, op dit ogenblik is de man uit de straat, onze klant, niet meer onbekommerd. De werkloosheid ver-meerdert, de crisis bereikt de secto-ren die niet bedrijvig zijn in de oorlogsuistruiting, en de buitenland-se handel, onmisbaar voor ons land, is uit de koers geslagen. De gemid-delde Belg, de toekomst zorgelijk inziend, drinkt niet meer in ver-houding tot zijn dorstigheid...

En het is zonder twijfel daarom dat ik, egoïstisch, als bierbrouwer, een Partisaan ben van de Vrede.

Emile CAVENALE.

Dit artikel verscheen in het Augustusnummer van de revue « Défense de la Paix ».

De Koninklijke Charters van de Merovingers tonen de belangstelling van de koningen voor het gersten-bier. Ze zijn gevuld met reglemen-ten voor de bereiding en de verkoop van het bier, vooral voor de boer-derijen van de Kroon.

Tijdens de Honderdjarige Oorlog, werd, door het gebrek aan graan, de bierbereiding verboden van 1415 tot 1482.

Daarna, met het corporatiesys-teem, bloeide de nijverheid weer op, naargelang de tijden en de streken.

lezer een saaije opsomming.

Ik heb in mijn herinneringen en in vele boeken gesnuffeld om het bier in de letterkunde terug te vin-den. Het zou kunnen dat de Ger-maanse literatuur dit onderwerp uitvoerig behandelt. Daar ik deze letterkunde zeer slecht ken, richt ik mij tot mijn Duitse « Vredes-vrienden » om mij hierover in te lichten. In elk geval, de Franse lite-ratuur heeft voor het bier slechts een minachtend zwijgen. Villon, dit galgenaa, kroegloper eerste klas,

Wat denken de mensen over de EDG?

De verschillende referendums ingericht door de B. U. V. Y. betreffende het Europees leger of liever de herbewapening van Duitsland, gaven een verpletterende meerderheid tegen de verdragen van Bonn en Parijs.

Hierna volgen de voornaamste uitslagen :

Gewest	Naam van bedrijf of wijk	Totaal ingediende stembiljetten	Aantal stemmen tegen de EVG	%	Aantal voor de EVG	stemmen %	ooung en ongeldige	%
Nijvel	Metaalfabriek van Nijvel	667	510	76,4	18	2,6	139	21,—
Antwerpen	Balansstraat	100	79	79	2	2	19	19,—
Marchin	Delloy-Mathieu	393	326	82,9	3	0,9	64	16,20
Brussel	Grootwarenhuis Innovation Nieuwstraat	206	165	80	8	4	33	16,—
Brabant	Fobrux, Vilvoorde	271	198	74	1	—	72	26,—
Borinage	Koolmijn van Tertre	557	463	83	33	6	61	11,—
Brussel	Priba (Hallen)	179	127	70,9	4	2,5	48	26,60
Borinage	Koolmijn, Grand Trait	517	375	73	32	6	112	21,—
Doornik	Tramwagen standplaats	98	92	93,8	2	2	4	4,—
Ronse	Werklozenbureau	274	257	93	8	3	9	3,80
Overboelare	Stekjesfabriek	253	200	79	2	0,79	51	20,—
Antwerpen	Ekeren (Wijk)	100	62	62	2	2	36	36,—
Verviers	Fabriek Peltzer	190	119	62,63	6	3,17	65	34,20
Antwerpen	Deurne-Wijk	121	80	67	—	—	41	33,—
Antwerpen	Dam (Wijk)	87	69	79,3	2	2,5	16	18,20
Borinage	Koolmijn Epette, put n° 5	329	282	85	23	7	24	8,—
Leuven	Centrale Werkplaats N.M.B.S.	100	94	85	1	1	15	14,—
Charleroi	A.C.E.C.	4.944	4.052	82,1	120	2,4	772	15,50
Luik	Ougrée-Marihaye	3.767	2.884	76,1	85	2,08	798	21,91
Brabant	A.C.E.C. Ruysbroeck	582	455	78,57	8	1,33	119	20,10
Luik	A.C.E.C. Herstal	240	235	98	2	0,8	3	1,20
Charleroi	Providence	2.002	1.502	75	49	2,5	451	22,50
Antwerpen	Scheepsherstellers	722	699	96,75	5	0,75	18	2,50
Gent	Carels	317	237	74,80	4	1	76	24,20
Antwerpen	Dokwerkers	1.105	998	90,50	3	—	104	9,50
Namen	Werkplaatsen Bas-Pré- N.M.B.S.	626	505	80,67	9	1,3	112	18,—
Gent	Baertsoen-Buyse	153	113	73,2	2	1	38	25,80
Charleroi	Koolmijn 6 Perier	492	424	86,10	13	2,5	55	11,40
Borinage	Koolmijn Hornu-Wasmes	355	310	87	13	4	32	9,—
Aalst	Roos-Geerinckx en Denayer	145	98	67,5	2	1,4	45	31,30

Wegens plaatsgebrek kunnen wij alle uitslagen niet geven. In totaal werden volgende cijfers bekomen :

38.871 geraadpleegde Belgen hebben
23.965, hetzij **77 %** Neen geantwoord aan de EDG

DE ACTIE TEGEN DE E. D. G. IN HET ANTWERPSE

In het Antwerpse hebben 1 liberaal mandataris, 3 C. V. P.-volksvertegenwoordigers en al de socialistische leden van de Kamer tegen de bekrachtiging van de E.D.G. gestemd.

Het Comité van de B.U.V.V. houdt er aan deze Volksvertegenwoordigers hulde te brengen. Het heeft hen trouwens in die zin een brief geschreven en een manifest verspreid, dat opgesteld werd in dezelfde geest.

Verschillende factoren kunnen aan de basis van de houding der Antwerpse Kamerleden liggen. Maar het lijdt geen twijfel, dat de openbare opinie, dat het algemeen verspreide klimaat van vijandigheid tegen de gedachte van de Duitse herbewapening, veel gewicht in de schaal geworpen hebben.

Het is daarbij zeker, dat de B.U.V.V. een belangrijke rol gespeeld heeft bij het alerteren van de openbare mening. Laat ons in een kort overzicht de voornaamste activiteiten in oenschouw nemen.

Een autotocht met spandoeken trok door de straten van Antwerpen en heeft, dank zij het brutale optreden der politie, veel opzien gebaard. Een wagen, omgebouwd tot Duitse tank, is tallenkante verschenen op de meest onverwachte ogenblikken. Twee propagandasioeten werden georganiseerd. Aan de bedrijven hadden een paar openluchtmeetings plaats. Een paar honderd affichen werden aangebracht. Er werd ook « gesandwich » met affichen. Er is gekalkt geworden op het

aanwervingsbureau van de dokwerkers, zo groot en zo hoog, dat het een geweldige sensatie verwekte. Gekalkt werd er ook in Borgerhout en op de wegen in de Kempen. Ruim honderdduizend manifesten van allerlei aard zijn onder de bevolking verdeeld geworden. Bij de scheepsherstellers en de dokwerkers werd een referendum ingericht, dat schitterende resultaten opleverde. In Antwerpen werden referendums gehouden in de Balansstraat, in de Halvemaanstraat en op Noordschippersdok. Ook in Deurne en Ekeren greep een referendum plaats. Wanneer wij de resultaten van bovenstaande steekproeven samenvatten, dan komen wij tot volgende procenten : 89 % tegen de E.D.G., 0,60 % voor en iets meer dan 10 % blanco.

Al de mandatarissen kregen een schrijven van het Comité der B. U. V. V. Scheepsherstellers en dokwerkers stuurden een brief met het resultaat van hun referendum aan de leden van Kamer en Senaat. Een delegatie van scheepsherstellers meldde zich aan bij de Volksvertegenwoordigers Mevr. Schroeiers, en de Heren Craeybeckx, Detiège, Eekeleers, Joris en Van Cauwelaert.

Het Antwerpse voorbeeld heeft bewezen, dat de openbare opinie een kracht is, op voorwaarde dat ze zich gelden laat. De B.U.V.V. is dan ook besloten de strijd met enthousiasme voort te zetten. De E.D.G. is nog geen voldongen feit in ons land. Nog moet de Senaat zich uitspreken. Vele Sena-

toren beginnen te aarzelen. Dagelijks zijn er feiten op internationaal plan, die tot nadenken en voorzichtigheid aansporen. De tijd werkt voor ons, op voorwaarde, dat wij gedurende die tijd werken.

Reeds werden de senatoren Craeybeckx en Lilar bezocht. Wij laten niet los. De referendums gaan voort. In een paar straten van Seefhoek luidde de uitslag : 78 tegen en 10 blanco ; in enkele straten van de Vierde Wijk stemden 78 tegen, 2 voor en 5 blanco ; in een diamantbedrijf te Borgerhout waren er 35 stemmen tegen, 3 voor en 11 blanco ; in de Kammenstraat te Essen, vlak tegen de Nederlandse grens, telde wij : 76 tegen en 10 blanco.

Zo is de stand midden December 1953. Maar daarachter komen er nog... Waar men ook gaat, overal telkens weer wordt het de bevestiging van hetzelfde : onze bevolking wil de E.D.G. niet, ons volk wil de vrede.

L. MICHELSEN.

De Kamer van
Volksvertegenwoordigers
bekrachtigde de E.V.G.
maar de strijd
is niet ten einde

Na een lastige bespreking tijdens dewelke de voorstanders van de E.V.G. gedwongen werden enkele sensationele verklaringen af te leggen (Duitse troepen in België, Belgische troepen onder bevel van Duitse generaals), werd tenslotte een meerderheid gevonden van volksvertegenwoordigers om de E.V.G. te bekrachtigen. Negen en veertig Volksvertegenwoordigers hebben nochtans tegengestemd en drie onthielden zich. Hun houding verheugt ons ; zij hebben naar de stem van het volk geluisterd die dagelijks sterker tot uiting komt tegen de E.V.G.

Doch daarmee is het verdrag nog niet goedgekeurd. De Senaat moet zich nog uitspreken. Wij weten dat onze senatoren zullen beslissen na rijp beraad. De huidige voorzitter van de Senaat, de heer P. Struye is er tegen. De heer Henri Rolin, voormalig voorzitter van de Senaat eveneens. Het is onze taak ervoor te zorgen dat elke senator over onze actie wordt ingelicht. De stem van het land zal hen leiden.

Er is gekalkt geworden op het aanwervingsbureau van de dokwerkers, zo groot en zo hoog dat het een geweldige sensatie verwekte

HET WERELDGEBEUREN EN DE STRIJD VOOR DE VREDE IN 1953

In December 1952 zag de internationale toestand er als volgt uit :

— Generaal Eisenhower was pas in triomf tot President van de Verenigde Staten verkozen geweest en dit betekende dat de Republikeinse administratie de « indijkingpolitiek » door de politiek van « terugdrijving » zou vervangen en aldus op internationaal gebied de koude oorlog zou aanwakkeren.

— De oorlog in Korea en in Indochina woedt verder.

— De rush naar bewapening neemt toe, maar :

— Tussen de U.S.A. en andere leden van de N.A.T.O. ontstaan zekere meningsverschillen. De E.D.G. was steeds niet gestemd in de Westerse landen. Diverse politieke middelen komen in verzet tegen deze vermomde Duitse herbe-wapening.

Op dit ogenblik wordt te Wenen het Congres der Volkeren voor de Vrede samen geroepen en gedurende acht dagen bespreken talloze mensen van de meest diverse herkomst en overtuiging, leden van de Vredesbewegingen en niet leden, om uiteindelijk tot het besluit te komen dat het onmiddellijk te verwezenlijken doel van eenieder moet zijn : een einde maken aan de machtspolitiek en vredelievende onderhandelingen bevorderen tussen de grote mogendheden.

De invloed die uitging van dit Congres te Wenen was verbazend. De besluiten worden door de afgevaardigden in alle landen gepopulariseerd en hierdoor werd de geestesstroming in de richting der onderhandelingen gebracht. Het is daar dat het vergelijk kiemde, hetwelk uiteindelijk tot wapenstilstand in Korea leidde en eveneens de idee dat door een gezonde oplossing voor het Duitse vraagstuk in het leven te roepen de vrede zou worden bevorderd.

Dit gebeurde nog einde 1952 maar dient tot inleiding voor het gebeuren in 1953.

Op 3 Februari houdt President Eisenhower zijn rede waarin hij Formosa als « geneutraliseerd » verklaarde zonder de Westerse machten daaromtrent te raadplegen.

Men herinnert zich hoe dit de geesten beroerde, zodanig dat zelfs Amerikaanse stemmen opgingen om te verklaren dat Eisenhower als president niet met een helm geboren was, en de volkeren uit het Oosten eer van Amerika zou afwenden.

In dezelfde redevoering beweerde de President eveneens dat het tijd werd Europa één te maken. Maar de H.H. Foster Dulles en Stassen op rondreis in Europa moesten bij hun thuiskomst erkennen dat de geesten voor de E.V.G. niet rijp waren.

De oorlog in Indochina verliest rond dit tijdstip zijn karakter van koloniale schermutseling. Amerika komt geldelijk tussen en internationaliseert aldus de oorlog die het in de richting van China blijkt te willen doordrijven. Aldus stijgt het gevaar voor een derde wereldoorlog.

Rond dat tijdstip situeren zich een reeks gebeurtenissen die het internationaal politiek klimaat hevig zullen beïnvloeden. Een bedrevende gebeurtenis : de dood van J. Stalin. De gehele wereld gedenkt op dat ogenblik de belangrijke rol door de Sovjet-Unie en haar leiders gespeeld in het wereldgebeuren der laatste jaren.

Malenkov verklaart op 15 Maart dat zijn land bereid is, zoals dit reeds meermalen door zijn roemrijke voorganger werd herhaald, vreedzame besprekingen aan te knopen met alle regeringen welke dit wensen, de Verenigde Staten niet uitgezonderd. Logische voortzetting der vroegere Sovjet-diplomatie, kwam dit voorstel op een ogenblik dat de geesten door het Congres van Wenen waren gewonnen voor dergelijke besprekingen.

Op 20 Maart, gedurende een persconferentie, bevestigt de uitspraak van President Eisenhower de luwing die ingetreden is in de internationale spanning : « Wij zullen minstens de helft van de weg afleggen om met de U.S.S.R. vrede te sluiten ».

Het psychologisch element dat tot de wapenstilstand in Korea moest leiden was ongetwijfeld het aanbod van dhr. Choe En-Lai de zieke en gewonde krijsgesvangenen beiderzijds uit te leveren.

Sir Winston Churchill, geruggesteund door de Labour oppositie en beaamd door de regeringen van de Commonwealth, de Scandinavische landen en zeer talrijke persoonlijkheden uit alle landen, stelt voor dat de Staatshoofden der grote mogendheden zouden onderhandelen, zonder voorafgaande voorwaarden op te leggen.

Te Budapest komt de Wereldraad voor de Vrede samen van 16 tot 20 Juni om de nieuw geschapen toestand te bespreken en te onderzoeken hoe alle volkeren zouden kunnen meehelpen aan het afnemen der internationale spanning. Er werd besloten een algemene campagne op touw te zetten ten gunste van de onderhandeling.

Gedurende die zelfde dagen, twee ernstige voorvallen :

— oproer in Berlijn op 17 Juni ;
— verdonkermanen van 25.000 Koreaanse krijsgesvangenen door Syngman Rhee.

De aanstokers van de koude oorlog waren in hun nopjes.

Maar toch wordt einde Juli het wapenbestand getekend in Korea. Alle volkeren verheugden zich hierom, het Amerikaanse zowel als alle andere.

En reeds kwamen nieuwe bedreigingen. Amerika verklaarde de oorlog te willen doordrijven tot in China indien het wapenbestand verbroken werd. De horizon ging opnieuw duister worden.

De verklaringen der drie ministers van Buitenlandse Zaken in Chicago, brachten een diepe ontgoocheling onder de volkeren. Van het voorstel Churchill kwam niets in huis. Er werden wel voorafgaandelijke voorwaarden gesteld voor een bespreking tussen de grote mogendheden en wel de ergste : vooreerst eenmaking van Duitsland in het kader der E.V.G. Het was onbillijk te veronderstellen dat de Sovjet-regering zulks kon aanvaarden.

Indien de onlusten in Berlijn misschien hun oorsprong vonden in misnoegdheid, is het ontgensprekelijk gebleken dat het vuur aan de lont werd gestoken door het Westen, provocatie die het bewijs moest leveren dat de socialistische wereld inwendig verzwakt was en dat dus de machtspolitiek meer dan ooit de goede zou zijn.

Van 5 tot 10 September kwam het Bureau van de Wereldraad voor de Vrede samen te Wenen om er de internationale toestand te onderzoeken. Vastgesteld werd dat de gedachte der onderhandeling in Juni door de Raad in de wereld gestuurd, vaste voet had gekregen en dat geen enkel Staatsman zich nog openlijk dierf verzetten tegen vreedzame besprekingen. Zij wees op de bedriegelijke manier besprekingen als vredelievend voor te stellen wanneer ze bedongen worden met onaanvaardbare voorwaarden. Alleen te goeder trouw kan worden onderhandeld.

Rond die tijd wisselden de kansen van ooglog en vrede elkaar met duizelingwekkende snelheid af. De verkiezingszege van kanselier Adenauer, was er een bewijs van. Dit had als weerslag de plotse bewustwording in de landen van West-Europa van het gevaar der Duitse herbe-wapening. Het verzet tegen de E.V.G. ontwikkelde zich met nieuwe kracht.

De grootste moeilijkheid die zich thans voordoeft betreft de vorming der Politieke Conferentie inzake Korea. Na het verzet der Verenigde Staten tegen de deelname van India en de Sovjet-Unie als neutrale landen, de herrie rond de voorlichting van de onwillige krijsgesvangenen, werden de voorbereidende besprekingen door de Amerikaanse afgevaardigde midden December verbroken.

De Conferentie der Grote Drie op de Bermuda-eilanden leidde tot het aanvaarden van het Sovjet-voorstel tot bijeenkomst der Vier, begin Januari 1954. Verder deed Ho-Chi-Minh voorstellen tot rechtstreekse onderhandelingen met Frankrijk.

Deze snelle afwisselingen van spanning en ontspanning, van betrokken hemel en opklaringen die het ganse jaar 1953 kenmerkten zijn, ontgensprekelijk uitgelopen op een succes voor de vredeskrachten.

Het wapenbestand in Korea is een gebeurtenis van uitzonderlijk belang. Het toenemend verzet in Frankrijk tegen de E.V.G. is een positief element dat rijk aan gevolgen kan zijn. Het komt er op aan de eerste resultaten die werden bereikt, maar ongelukkig nog niet talrijk genoeg zijn naar waarde te schatten, en eveneens de machtige en talrijke hindernissen die zich op de weg der vredeskrachten opstapelen, naar hun ware omvang te meten.

De Wereldvredesraad kwam opnieuw bijeen van 23 tot 28 November. Elders in dit blad drukken wij de oproep af uitgegeven na deze zitting. Zoals blijkt uit deze korte samenvatting die wij getracht hebben te geven van het wereldgebeuren in verband met de strijd voor de vrede, gedurende het jaar 1953, vervult de Wereldvredesraad, door zijn toenemende inwerking op de openbare mening, een steeds belangrijker wordende rol.

Wij zijn er van overtuigd dat de Wereldvredesraad de juiste weg volgt met de oproep aan alle organisaties en personaliteiten in 1954 een samenkomst in te richten tot « vrije confrontatie van alle standpunten in het nagaan der mogelijke oplossingen », waardoor elke, indien hij eerlijk en oprecht is, het zijne kan bijdragen tot de bouw van een wereld van vrede.